

116082

DET OFFENTLIGES FORBRYTELSER MOT DIETRICH HILDISCH OG FAMILIE.
=====

Av Potemkin.

Innen kan med rette konstatere at generalkonsul Hildisch har begnatt noe som i strikte strafferettslig henseende er brødefullt under okkupasjonen. Det er bare tøilesløse, "frigjorte" menn, institusjoner og aviser som har opført sig slik mot Hildisch-komplekset og naa etter hans tragiske død - mot hans minne - som om han skulde være en straffedømt mann.

Etter "frigjøringen" hadde de for denne og lignende menneske- og formuesjakt i nyjuridiske former spesialkonstruerte myndigheter 4 aar og ca. 4 maaneder til aa forberede en politisk rettergang mot ham av den naa saa kjendte type, med forhaandskjøring i pressen av en røverromanaktig "tiltalebeslutning", muliggjort ved at embeds- eller tjenestenn ulovlig utleverer til pressen (og for betaling?) ting som tjenestemennene er blitt bekjendt med i tjenestens medfør.

Men landssvikkobbelet gikk ikke i rette med Hildisch og fikk ham dømt. Derimot sperret man ham inne i en oplagt ulovlig frihetsberøvelse i 2 aar og 7 maaneder. Mens han saaledes var blitt avskaaret fra aa vareta sitt tarv, blev hjemmet, Drammensveien 61, ribbet for sitt innbo og kunstskeer og revet ned. Etterpaa opføres paa den 5 maals tomt tre svære aksjebygg for beaumonden. Overlæge L e i k v a m som forstod at "fengselingen" av Hildisch var bort i natten og dødbringende for den syke mann, faar ham etter uttrettelig arbeid ut av fengslet. I den første tid av fengselsopholdet hadde en vokter - fortalte Hildisch - sparket dobbeltsidig brokk paa den gamle, syke mann, som ikke hadde reist sig hurtig nok i rettstilling. Generalkonsul Hildisch døde den 16. september 1949 - 83 aar gammel. Under fengselsopholdet hadde hann tatt av ca. 45. kg.

Det faktum at myndighetene ikke gikk i rette med Hildisch og dømte ham stiller uten tvil Erstatningsdirektoratets og tilsynsmannen, H Radv. Gunnar M e l l b y es frihaandsdisponering av Hildischformuen - uten noesomhelst samtykke fra rette vedkommende side i et alvorlig og muligens kriminelt lys.

Dette opsiktsvekkende og naa i Norge meget omtalte forhold bør naa en kommisjon granske, istedenfor at man sjikaner

dem

SOM trekker disse eiendommelige foreteelser frem i dagens lys.

in

Det er ganske klart at visse i Hildischsaken
 apliserte personer er begyndt aa bli nervøse og har trykket paa
 myndighetene. Men det er altfor desperate skridt ulovlig aa aapne
 post og bemektige sig manuskript til Potemkins 2. Hildischartikkel?

HILDISCH EIET PRAKTISK TALT INTET? MEN BESTYRTE SIN HUSTRUS FORMUE.

Det alvorligste for de egenraadige forvaltere, og det
 som maa uroe Erstatningsdirektoratet, dets daværende direktør, lederen
 for dets avdeling for "opsporing" f.eks., og den almektige tilsyns-
 mann, herr Gunnar Mellbye og hans nidkjære fullmektig, ORsakf. Olaf
 N e r g a a r d og gjøre disse prydplanter i den norske juriststand
 noe mindre sterk i troen paa en lykkelig utgang paa sin skalten og
 valten med nestens gods, er den omstendighet, at det var fru Hildisch
 som eiet formuen i kraft av ektepakt, og det kan ikke sees at hennes
 nasjonale holdning er blitt anfektet av myndighetene. Hun eiet
 Drammensveien 61 med innbo og løsøre, Meinichs gt 25, og Oslofjordens
 perle, det vidunderlige landsted Odden paa Custøen. Og naa er rette ga
 gaatt over til hennes arvinger.

Som et lite bidrag til den evt. kriminalpolitimesige
 etterforskning og som en vekker for raske bo-konsumenter skal Potem-
 kin bringe en liten pedagogisk smakebit fra ektepakten, tinglest i
 Christiania 6. august 1896: ".... ~~Rundt~~ Den forlovede og
 holder sig fri raadighet over sitt særeie, men fro det tilfelle at
 hun skulde

overgi samme helt eller delvis til sin nuværende forlovedes og vordende ektemanns forvaltning, skal denne forvaltning kun ansees som en rent personlig rett for ektemannen, hvorav heller ikke utøvelsen skal kunne overdras noen annen, og som aldri av tredjemann skal kunne belegges med arrest, eller paa annen maate legges fordring paa, mens ektemannen til enhver tid kan gi avkald paa samme.

I denne opløste tid da den med de politiske ~~strømninger~~ ~~strømninger~~ omdrivende ANDENÅS-juss synes aa beherske norsk rettsliv til skade for rettssikkerheten i Norge kan det ^{netop i denne sammenheng} kanskje ikke skade aa minne om en fundamental rettssetning, uttrykt i Kong Christian V's Norske Lov 5-1-2:

" Alle Contracter, som frivilligen giøris af dennem, der ere Myndige, og komme til deris lavalder, være sig kiøb, Sal, Gave, Mageskifte, Pant, Laan, Leie, Forpligter, Forløfter og andet ved hvad Navn det nævnis kand, som ikke er imod Loven, eller Erbarhed, skulle holdis i alle deris Ord og Puncter, saasom de indgangne ere".

Det faktiske forhold at hustruen eiet alt uttrykker Hildisch i et brev til sin forsvarer, adv. Heuch Bugge slik:

..... jeg regner med at min hustru alt ialt og i løpet av aarene i arv har mottatt over 1.500.000.- en million femhundretusen kroner. Fra 1902 til 1906 da min mor døde bestyrte jeg garveriet for henne, og hadde en gasje fra 4 tusen som steg til 10 tusen kroner. I 1906 ble min hustru eneieier av Hildisch Lederfabriker, som i 1918 forhøiet aksjekapitalen til kr. 1.200.000.-kr. ved opskrivning av verdiene. H.s Lederfabriker har saaledes tilhørt min hustru som eneieier siden hele. 1906, d.v.s. i ~~XXXX~~ 40 aar. Jeg kan gjennom selvangivelsene og av fabrikkens bøker bevise at jeg ikke har været i besidelse av noen formue. De ca. 10.000.-kr. som var min arvelodd efter min mor overdro jeg som gave til mine søstre. Personlig forsikrer jeg paa are og samvittighet at jeg aldri har besittet noen formue, da jo

hele inntekten i Løderfabrikkene tilhørte min hustru. For aa opnaa rembursar og kreditter baade her og i utlandet i min egen- skap av bestyrer og forvalter forlangte man ikke alene fabr.s garanti, men ogsaa min og spesielt min hustrus garanti, da man jo jo var paa det rene med at det var min hustru som eiet all kapi- tal.

Helt siden 1908, da jeg tok fatt paa fetthydreringen og like til 1939 har jeg ikke alene opbrukt de inntekter jeg hadde som bestyrer, men ogsaa av lisenser, og rakk ikke dette til dekket min hustru det manglende. De mange eksperimenter som jeg drev paa med i den lange tid, baade her, men mest i utlandet, hvor jeg leiet laboratorier og laboranter for mine eksperimenter har brukt op alle mine inntekter gjennom alle disse aar.

Alle mine oppfinnelser er saaledes ene og alene komme met landet tilgode, og jeg har aldri en eneste gang beregnet mig noen fortjeneste herav..

Bl.a. kan jeg tilslutt nevne at det er mig som har frembragt den polimeriserte sildeolje, som jeg i et foredrag i Bergen i 1937 for Sildesalgslaget kunne meddele at sildeoljen naa var bragt over i den menneskelige ernæring som olje. Under hele krigen har fabrikkene i Norge kunnet benytte denne olje i hermetikkindustrien, og Bjelland i Stavanger har uttalt at heretter vilde man ikke benytte en kilo olivenolje mere."

Hildisch var visstnokk den første i verden som begyndte med barken av Mangrotreet til garvning. Dette ga god last hjem fra Mombassa for den norske Østafrikalinje.

Erstatningsdirektoratet og tilsynsmannen
neker aa la Hildischboet betale patentavgiftene, slik at
Hildisch's patentrettigheter tapes.

Mens Hildisch sitter i Aakebergveiens fengsel faar han følgende hyggelige brev, signert av adv. Gunnar Mellbyes fullmektig, Olaf Nergaard:

"Hildisch's patenter.

Vedlagt oversender jeg avskrift av en fortegnelse over Hildisch's patenter i kraft august 1946. Fortegnelsen er sat opp av Bryhns Patentkontor A/S.

Erstatningsdirektoratet har etter aa ha innhente sakkyndig uttallese om patentene, besluttet at Hildisch's bo under Erstatningsdirektoratets forvaltnig for fremtiden ikke skal betale patentavgiftene, da man ikke finner det regningsvarende aa opretholde disse patenter som ansees uten økonomisk verdi. Jeg finner det riktig aa meddele Dem dette, (!) og De vil forstaa at boet altsaa ikke vil betale fremtidige patentavgifter, hvorfor patentrettighetene vil utgaa medmindre De skulle ~~xxxx~~ finne selv aa ville betale avgiftene for midler De maatte kunne skaffe ti tilveie. (!)

Skrivelsen trenger intet kommentar. Den viser en økonomisk gresshoppepolitikk hos herskapene, som uvegerlig fører i avgrunnen.

Skyggen fra slike juridiske ravner kan kvele mye skapende liv i et folk, men de begynner naa aa føle sig i skuddlinjen. Synd at vi ikke har en Daumier til aa tegne dem under fluktdn mot det siste treet...

Eksempelvis kan nevnes at patentene angaar fremgangsmaatene ved behandling av spisefett, behandling av fisk, særlig sild før dennes ~~nedlagning~~ nedsalting, overføring av reker og lign. krepsdyr i en holdbar form, behandling av fisk, særlig sild, fremstilling av smak- og luktfri olje av fiskelever, behandling av ferskt hvalkjøtt, fremgangsmaate ved fremstilling av herdet olje av olje vunnet av spekk ~~ek~~ eller av annet fettholdig vev av sjødyr.

Selvsagt er behandlingen av Hildischboene ulovlig, retsstridig, unfair og utilbørlig og alt paa u.

Det kommer til aa bli iskoldt omkring de gjenlevende av den lille flokken som førte an i rettssviket, for aa redde sitt eget skinn. Er det allerede. Typisk var det hvordan hovedmenneske hyltet høvdingen da denne nylig døde. Herrene Berg, Arntzen og herr Gunnar Mellbye, ikke aa forglemme, skrev ekstatisk i avisene om den ~~stærre~~ avdødes straalende innsats. Og ved Baaren forrettet naturligvis Berggrav!

Naa kommer det kanskje en streng tid for ravnene. De maa nok gylpe opp megen anstrengt krisejuss, flakse meget bak kulissene for aa faa iscenesatt "overvaaking", ^{avlytting av telefon} ulovlig sapping av post, "arrestasjoner", og mange andre desperate tiltak, som nødtvungne "injurie"-søksmaal mot "ryktemakerne" - før de mørklagte ugjerninger og "hard facts" kommer frem i dagen, og det endelig blir rett i sakene....

Men ingen rett kan da gjenopvække Dietrich Hildisch, hans hustru og de andre justisofre fra de døde. Hvor mange er det som sørger over at de døde, kanskje knekket av uretten og uloven, uten en stripe av lys i dødsstunden?

Man maa huske paa at dette skjedde etterat krigen var slutt og den lossungne Solemske og Bergsake rettsstat hadde holdt sitt inntog med dommere som delvis var uspenbart inhabile. Det var scener verdig en DAUMIERS pensel aa skildre aatselgribber, ravn og velgjødde emigranter, som misbrukte Norges nasjonale symboler og veltet sig i

"hevners" orgier foran ett til iskulde og overgrep systematisk ophisset og bedradd folks øine. Naa skulde folk faa det godt etter den fæle jerntiden: Bare forsyn dere hos landssvikerne. Iscenesetterne var utpregede feiginger, av den typen som helst gaar i uniform i f r e d, og som hadde skjult gullhjelm og rømt som kaniner, dengang det knep for Norge. Med rikssymboler tapetsert over hele kroppen og bevestret til tennene veltet Gjemmefronthorder (og "Rikspoliti"?) inn till vergeløse, lovlydige mennesker, hvor de rapset, stjal, plyndret og øvet vold - "arresterte". Særlig var demokratene ivrige etter uniformer, reale krigsdekorasjoner, frontkjempermerker. Herrene lyste av mindreverdighet. Bare den omstendighet at Generalk Böhme stod i landet med en halv million velsdisciplinerte uslatte ix tyske tropper reddet justisofrene fra massakre.

Iscenesetterne, eller de ansvarlige, blandt beaumonten, slike som "riksadvokat" Sven A r n t z e n fulgte fra sine festbotonte boliger: rettsutviklingen med lystne øine - mens de skaalte for "vaare allierte venner" og denne dødbringende seirs organisatorer. Seiren som drepte Europa og som vil drepe dem selv.

Ingen domstol kann bygge opp igjen de tusen ødelagte hjem, Dramaensveien 61 og bringe det berømte Nature morte av Frans Snyders paa plass igjen. Hvem kann bringe rett, ro og orden i det formues- og eiendomskompleks, som etter "frigjøringen" ble ødelagt av den nye norske rettsordens menn - E i Hildisch's tilfelle, eller i titusener

andres ?

Den alminneligste fremgangsmaate var jo aa rive økono-
mien opp ved fengsling (ofte uten fengslingskjennelse NB) og/eller
voldelig stans ell er nedbrytning av vedkommendes næring. Saa holder
man dette gaaende uopgjort for vedkommende i aarevis. Familien maa ha
til det daglige underhold paa en eller annen maate. Saa uthuler man
sitt økonomiske grunnlag, og tvinges til aa selge hus eller næring
for aa holde sulten fra hjemmet.

Ravnene har dermed naadd sitt maal paa "frivillig" basis,
og ravnene faar sitt. En saa gyllen ravnetid har Norge aldri oplevet!

ytterligere
Noen eksempler Fra E&D.s og adv. Gunnar Mellbyes "forvaltning"
av en ikke dømt , men fengslet persons eiendeler.

Herr Markussen, en politimann i lsvavd. uttalte i 1946 til Hildisch's svigersønn det som skulde synes innlysende riktig etter, gammel god norsk rett:

" Det er helt ulovlig aa selge noen av ens eiendeler før dom er faldt".

Hvorvidt dette er lovlig etter at dom er faldt, er dømt, maa være avhengig av om vedkommende etter en lovlig rettergang og etter en lovlig saksbehandling med normal, norsk adgang til aa prøvem dommens avgjørelse av faktum og juss for høiere instans. Likeledes maa dommen være bygget paa rettsgyldig lov.

Da og først da kann det muligens bli tale om paa rettsgyldig maate aa disponere over domfaldtes gods. Her maa nemlig has for øie Grunnlovens sterke vern i § 104:

" J o r d o g ~~Raskt~~ B o s l o d k a n i
 i n t e t b T i l f æ l d e f o r b r y d e s " .

Denne regel er satt for aa verne det norske folk mot ravnens overgrep i krisetider, da juridisk rovlyst trer i rettens sted slik som tilfellet har været i Norge etter den saakaldte frigjøring den 8. mai 1945. Man skred til opprettelse av et spesielt Ravnedirektorat.

Det norske juridiske fakultet har forholdt sig helt musestille i denne for norsk rett saa skjebnesvangre tid. Fakultetets ca. 8 proffessorer staar for vaart folk som helt anonyme personer som ikke med myndige ord og skrifter griper inn i rettslivet, men sysler med undervisning, om- og avskrivning av saakaldte juridiske lærebøker. En Getz, en Hagerups, en Gjelsviks eller en Knophs stemme lyder ikke lengre fra dette fakultet, som hovedsakelig bestaar av eksamensbegavelser og trette menn. Fakultetet huser den berømmelige Johs. Andenæs, som rangerer midt

mellom noe og ingenting naar det gjeller aa tale Roma midt imot og hevde norsk strafferetts anseelse. Man maa huske paa at han er Prof., Dr. jur. J o n S k e i es, efterfølger. Mange mener at herr Andersen har sagt baade ja og nei til krisejussen paa en slik maate at han for livstid er kompromittert som norsk lovkyndig og vitenskapsmann. Fakultet ~~hva~~ herbergerer ogsaa en fremrakende vittig, skarp og klar jurist av det gamle format: Prof. Dr. jur. Per A u g d a h l. Men han er i manges øine fakultetets største skuffelse, fordi han tier helt stille, og er den han er....

De andre juridiske professorene er det bare studentene som vet navnene paa. - En av dem heter Robberstad. Potemkin hørte ham som vitne i saken mot prof. Adolf H o e l. Herr Robberstad ~~hva~~ og vakte pinlig oppmerksomhet ved sin underlige stotrende og uklare ~~knapt~~ ~~svake~~ ~~rett~~, ~~langt~~ ~~videre~~ ~~gj~~ ~~er~~ ~~uansett~~ ~~hørende~~ fremstilling. Men det har jo været vismenn før prof. Dr. jur Robberstad som ikke har funnet ord for sine tanker.....

Til det juridiske fakultet sogner en outsider som alle dager har gaatt sine egne veier, en aristokratisk type, Dr. jur G. Astrup Hoel. Gud vet om han er engelskmann nokk til aa kunne faa attest for den særlige norske nasjonalhednlige ~~og~~ ~~ondartede~~ ~~agenter~~ er rektor ~~hver~~ ~~en~~ ~~av~~ ~~England~~ ~~skal~~ ~~til~~ ~~for~~ ~~aa~~ ~~kunne~~ bli professor for tiden ved det Salig Frederiks universitet. Selvfølgelig finnes det ennaa en og annen ekte nordmann ved univerisitetet, den helstøpte og originale prof. Werner Werenskiold er en av dem. Han gikk helhjertet inn for prof. Adolf Hoel. Herr Werenskiold la ikke fingrene imellem i sin beskrivelse av det etterpaakjekke, overpatriotiske "aksjonsutvalg" ved Universitetet, "anført" av den i Hoelsaken hatefult virkende, supernasjonale gnom, prof., Dr. Harald Schjelderup : ".... "Utvalget" hadde valgt sig selv og deres politikk representerte aldeles ikke universitetet. Det var bare en klikk som følte sig som bedre patrioter enn dem som hadde ansva

ret" Om prof. Hoel skriver W. bl.a.:...." men han trodde det var retttest aa forsøke aa berge de institusjoner han hadde ansvaret for. Et visst samarbeid med tyske myndigheter har ellers ikke varet til hinder for for tildeling av Storkors av St. Olav. Universitetets alvorligste nederlag overfor tyskerne og NS var at kollegiet fantt sig i en ordning for om at professorer kunde utnevnes av Regjeringen, uten at Universitetets myndigheter ble spurt. Dette var før Hoel ble prorektor, og likesaa før Solberg ble dekanus". Og til slutt skriver det urnorske "skogtroll", prof. Werønskiold:

" Da medlemmene av det saakaldte aksjonsutvalg synes aa føle sig berettiget til aa takke Herren fordi de ikke er som visse andre mennesker, skal jeg faa fremholde at jeg ikke har hatt behov for aa vise min patriotisme ved unyttige demonstrasjoner ".

Ja, dette var en digresjon fra den dirgresjon som jeg finner nødvendig for aa forklare : 1. Den passivitet og feighet og feighet i Norges saakaldte rettsliv, kfr, straffelovens § 139, som har muliggjort den kriminelle ødeleggelse av saa mange, verdifulle norskem mennesker, som in casu generalkonsul Hildisch.

2. At herskapene ikke er i god tro.

3. At uttrykkene rettssvik og retssvikere er adækvate betegnelser paa dem og Deres virksomhet.

Da det ikke først og fremst er meningen at disse Potemkin-artikler skal være dulmende øienslyst for menigheten, men kunne brukes som et pilekogger av justisofrene under motstøtet, sanhetens og rettens motstøt er det ytterligere nødvendig aa trekke sikker norsk lov og retts karakteristikk av den rettsUorden, i hvis ly det offentliges forbrytelser mot Dietrich Hildisch har kunne foregaa.

Dr. jur. G. Astrup Hoel tolker uanfektet norsk rett i den brølende, rettsbevisstløshetens sommer slik i Norsk Sakfører-blads julinummer 1945:

"..... Straffelovens § 86 retter sin straffetrussel mot " den som rettsstridig bærer vaapen mot Norge, eller som under en krig hvori Norge deltar, eller med saadan krig for øde, yter fienden bistand i raad eller daad, eller svekker Norges eller noen med Norge forbunden stats stridsevne".

Hovedspørsmålet er i nærværende forbindelse hvorvidt det blotte passive medlemskap i NS er en handlemaate som dekkes av § 86, og som saadan er straffbar i minst 3 aar eller fengsel fra 3 aar inntil paa livstid. Det er klart at et saadant medlem ikke har "baaret vaapen mot Norge". Men har han ved sitt medlemskap i d a a d ytet fienden bistand eller svekket Norges eller dets alliertes stridsevne ?

Det er etter min mening ganske utelukket at dette i lovens forstand er tilfellet. Hva § 86 tar sikte paa, er en direkte hjelp til fienden eller en konkret og klart paaviselig svekkelse av landets eller dets alliertes stridsevne. Det er for en saadan vitterlig og alvorlig forbrytelse den strenge straff i § 86 er opstillet. ~~At saadant medlem som har gjort sig skyldige i en saadan forbrytelse, kan straffes med fengsel i minst 3 aar eller livstid, eller med bannlysning, eller med dødsstraf.~~

..... Det er naturligvis netop i en fornemmelse av at disse bestemmelser (straffelovens) ikke er anvendelige, at Landsvikanordningen er utferdiget. (Og naa Landssvikloven). Anordningen utvider med andre ord straffbarheten til handlinger, som før dens utferdigelse overhode ikke var straffbare. Videre maa erindres at det til straff etter saadanne bestemmelser som straffelov §§ 86 og 98 kreves f o r s e t t : Angjellende maa ha visst og i sitt ~~sind~~ sind ha akseptert, at han ytet fienden bistand, respektive søkte aa bevirke(eller medvirke til) en revolusjonær forfatning, ellers er straff utelukket. Landssvikanordningen maa derimot, tross sin noe uklare bestemmelse i § 2.ledd, forståes

saaledes at den kun krever forsettlig m e d l e m s k a p. Ogsaa heri ligger en utvidelse av det straffbares omraade."

"..... En eksilregjerings lovgivningsmyndighet paa det okkuperte territorium kan følgelig kun utøves med virkning fra det øieblik den faar makt over dette territorium. Ukjendte anordninger fra en faktisk maktesløs eksilregjering og med virkning fra utferdigelsestiden vilde stride mot folkeretten, like fullt som deres virkning fra et tidligere tidspunkt vilde stride mot Grunnloven."

(Handlingen maa være rettsstridig for aa være straffbar. Dette er uttrykkelig nevnt i § 86. I Paulsens offisielle lovsamling er denne § gitt en henvisning ved ordet "rettsstridig" til strl. § 14, som lyder: "Anvendelsen av ovenstaaende regler begrenses ved de i folkeretten anerkjendte undtagelser ". Bl.a. derved er folkeretten innkorporert i norsk strafferett. Dette har Høyesterett satt sig ut over, bl.a. i den viktige Haaland-dommen.)

Det sørgelige for den norske juriststand er at alle meget godt vet at det som Dr. jur. Astrup Hoel her fremholder er sikker rett, som imidlertid ikke kunde passeres inn i rettsoppgjørets ramme. Selvstendigheten var ikke større, og det høitidelige løfte: "Adri vitende aa vike fra rett og rettfærdighet" - veiet ikke mer enn at

uhyggelig mange innen standen i de berusende døgn, maaneder, aar lydig fulgte etter der hvor de sterkt kompromitterte, juridiske bjellesauer gikk fore. Behovet for aa beite paa krisejussens rike gressganger og paa justisofrenes "boer" var utvilsomt stort.....

Den eneste brutalt særlige rettssviker i Norge, og som saadan har han krav paa en viss respekt - ja takknemlighet - fra justisofrenes side, er den kommunistiske, dav. stortingsmann og medl. av Stortingets justiskomite (!), herr KITTIL B E R G som i 1946 offentlig kommenterer en ulovlighet i "Landssvikloven" bl.a. slik:

" Med dette har vi slaatt fast at nasister og landssvikere ikke har noe krav paa aa nyte godt av menneskerettighetene."

For den historiske og rettslige karakterisering av rettsoppgjøret som et forsøk paa likvidering av ubekvemme, antatte politiske motstandere - er dette en overmaate verdifull bemerkning. I sin usvinkede brutalitet ligger den paa et langt rensligere plan enn den hykkelske og "millombilse" Andenæs-juss, som en nn a ikke offisielt har opdaget kapitulasjonsavtalen i Trondheim (ikke den Paa Bjørnefjell) og som ikke vil se at man etter norsk rett ikke bare har ett men ogsaa plikt til aa bistaa en okkupant paa det okkuperte omraade. Andenæs har ogsaa innstillet paa at alle likvidasjonsmord (ca. 322 ?) skal lates straffri !

Til her Berg vil vi si at han naturligvis er klar

Handwritten note: ... og ...